

Aby dnešní den byl skutečně dohnán ad absurdum, po návratu do obývacího pokoje, našel jsem zde kosa! Nejde sice o metaforu jako od Poea, nicméně na českou politickou scénu lze aplikovat i něco tak obvyčejného jako černého ptáka.

První otázka, kterou si dozajista položíme, bude stejná jako po první přímé volbě prezidenta – jak se tam kruci dostal? A při pohledu na vnitřní bytový parapet náhodná podobnost ještě stoupá, jelikož kos také pošpiní, co může! Na další otázky zatím není čas, snažím se ptáka vystrkat koštětem z pod almary. Nyní se – pro změnu – chová jako klasický volič. Také nejraději zaleze někde, kde může dělat, že neexistuje, a o nic se raději nezajímá. Můžete do něj štouchat, ale ne, s ním to ani nehne. Až po chvíli, když už ho vážně dopálíte, vletí vám vzteky přímo do obličeje. Do určité míry je i stejně zblblý z toho, co se kolem děje, ale na drobečky z koblih se tedy nenachytá. Ale hloupý je určitě podobně: otevřete mu okno, on vzlétne, letí na opačnou stranu a přizabije se o domovní dveře. Pak už jen koukáte, jak na zemi leží něco připomínající ODS, jen ten jejich pták asi umírá rychleji.

Inu, máme se od přírody ještě co učit. Člověka to občas přinutí se zamyslet, co nás vlastně dělá nadřazeným zvířecím druhem, když i ten kos má v něčem více rozumu.

Daniel Platil

Mají komunisté třetí oko?

Jaro je, co do počasí nevyzpytatelné. Jeden týden je horko, svítí slunko a druhý týden je zase sychravo a k ránu mráz. Takové náhlé změny vůbec nejsou zdejší přírodě prospěšné. To třeba už začnou kvést ovocné stromy a mráz je zkrátí tak, že na sklonku léta vůbec neplodí. Podobně je tomu i se zvířectvem, u zpěvných ptáků je pak tato teplotní nástraha patrná nejvíce. Stejně jako u jiných tvorů jim během prvních dní skutečného jarního počasí začne jejich třetí oko hlásit, že už je čas zplodit mladé.

A to prosím není žádný vtíp ani nijak hloupě motivovaná satira.

Každý obratlovec má totiž ve svém mozku orgán, který se jmenuje epifyza a který obsahuje takzvanou endokrinní žlázu. Tato žláza vylučuje hormony a napomáhá tak vycítit střídání dne a noci, nebo také natahuje biologické hodiny. Nechá se ovšem snadno zmást, a to pak nebohým ptáčkům mláďata pomrzou.

Inu, mnoho složitostí vytáhla moderní věda na povrch ve věcech tak obvyčejných, jako jsou jarní mrazíky.

Přes všechny nejistoty s počasím spojené, jedno jisté je. Už téměř sto let na prvního máje vylézají ze svých zimních úkrytů komunisté a jim podobná stvoření, které mráz zatím nikdy nespálil.

Větru ani dešti už čtvrtstoletí neporoučí. Ale kdo ví. Třeba zase začnou. V Číně to prý umějí. A nakonec to není nic moc složitého. Během letní olympiády v Pekingu stačilo dělostřelectvo a munice s draslíkem. Mraky se vypršely ještě před městem a bylo pořád hezky. Natolik jsou tyhle pokrokové systémy rafinované.

V rámci nově započaté družby bychom si možná taky nějaké to střelivo s draslíkem mohli vykoledovat. Uvidíme.

Zatím nám nezbyvá než jen litovat zmrzlých poupat a zmatených pěvců a přemítat, kde se odolnost místních komunistů bere.

Bývalé funkcionáře patrně hřejí vysoké důchody. Ty mladé asi stále hřeje mládí. Nebo jim chybí třetí oko, což by bylo celkem dobré, alespoň by tu byla šance, že se třeba zapomenou rozmnožit.

Martin Brys

Tento text vznikl v rámci předmětu Úvod do ztráty ideálů

Slyšíme ze všech stran, že žurnalistika prožívá krizi. Kdy přesně tato krize začala, je těžké stanovit, hovoří se například o masivním nástupu internetu nebo o finanční krizi z roku 2008, která média zasáhla celkem citelně.

Dalo by se říci, že současné trable začínají na počátku 19. století. Do té doby bylo hlavním údělem novin informovat, možná vzdělat, ale také pobavit. S nástupem průmyslové výroby se stal klíčovým výdělek. Je to logické, a to, že se chce novinami vydělávat, nijak neodsuzují, neboť všichni chceme mít slušné živobytí a zajištěnou budoucnost. Žurnalistika se formovala s tím, jak šly dějiny. Ale kam kráčí dnes?

Můžeme tvrdit, že až moc podlehla snaze vydělat co nejvíce.

Dnes média prodávají publikum inzerentům. Čím víc recipientů, tím lépe. To se dá zařídit docela snadno. Obsah by měl zaujmout nejdřívší masu. Tento přístup nemůže být nijak pokrokový, neboť jak známe z dějin, ani obyvatelstvo samotné není pokrokové.

Nebylo tedy už dost přizpůsobování se mase, cílení na průměrného recipienta, i když je jasné, že neexistuje? Nebylo dost bulvarizace a zjednodušování obsahu?

Čí je chyba, že konzumenti mediální práce nechtějí být poučeni a poučovani ve věcech, do kterých novinář vidí asi více než obvyčejný člověk? Hodně lidí si řekne: „Co mě mají nějakí pisálci co poučovat?“ Myslím, že žurnalistika by měla nejen informovat, ale i formovat. Jenže tu vyvstává je-

den problém: dnes nemůžeme věřit ani velkým, zavedeným médiím. Paradoxní je, že ačkoliv asi většina české společnosti se na novináře dívá negativně (někdy jim k tomu novináři sami zavdají důvod), jsou pro ně fakta pravdivá jen proto, že to říkali v televizi. A samozřejmě většinou na komerčních kanálech, o kterých tušíme, že jejich žurnalistická tvorba není nejkvalitnější.

Veřejnost, která chce být bave-na, a žurnalistika, která, s vidinou zisku veřejnosti vyhová, postupně tráví novinářskou kulturu, až jednou bude otrávena úplně a stane se jen další složkou zábavního průmyslu. Kdo žurnalistice potom napíše nekrolog a hlavně, kdo si ho přečte?

Štěpán Šanda

Polsko navrhuje zpřísnění podmínek interrupce

Začátkem měsíce polské ženy opět demonstrovaly před sídlem parlamentu ve Varšavě proti novému návrhu o dalším zpřísnění zákona „O plánování rodiny, ochraně lidského plodu a podmínkách pro provedení umělého potratu," který platí od roku 1993. Polsko zakazuje umělé přerušování těhotenství a připouští pouze tři výjimky: pokud je plod poškozený, pokud těhotenství ohrožuje zdraví či život ženy, anebo je-li gravidita následkem zločinu. Nový text počítá s povolením potratu pouze v případě, že je nezbytný pro zachování života matky a zpřísnění trestu pro lékaře, kteří si nelegálně přivydělávají. Doposud Polsko dovoluje jen 700 až

1 800 potratů ročně. Například v České republice bylo během minulého roku provedeno 20 tisíc interrupcí.

V České republice se nikdo na důvod neptá, ženy a dívky mohou na základě nechtěného těhotenství legálně požádat o provedení umělého potratu do 12. měsíce a ze zdravotních důvodů dokonce až do 24. měsíce. Potrat neboli interrupce je operační výkon, ve kterém dochází k záměrnému přerušování těhotenství. Žena starší osmnácti let podepisuje souhlas s výkonem, u mladších pacientek musí souhlas se zákrokem podepsat jejich zákonný zástupce. Jedná se o nepřirozený zásah do organismu, jsou s ním spojena určitá rizika.

Důvody pro interrupci vzbuzují odpradávná velké emoce. Nabízí se zde logicky otázka, zda má matka právo připravit o život své nenarozené dítě. Důvody žen jsou různé, některé z nich se cítí být nepřipravené, nemají dostatek financí na zaplacení dítěte, budují si velkou kariéru nebo dítě pouze nechtějí. Mnozí tvrdí, že jenom výhradně matka má právo rozhodnout, kolik dětí porodí. Nemělo by tomu tak být a o dítěti by měli v ideálním případě rozhodovat oba jeho rodiče. Otec by měl mít možnost vyjádřit svůj názor, ale na něj se ho v České republice nikdo neptá a za oba tak rozhoduje pouze žena.

Rozálie Kloučková

Svobodu projevu za bezpečí nevyměníš

Tak nám zadrželi Adama B. Bartoše. Zadrželi, propustili a mezitím samozřejmě stihli obvinít ze tří trestných činů. Notořicky známému židobijci, islambijci a systémobijci hrozí až tři roky za mřížemi, což je úplně stejně jako vrchnímu veliteli „slušných Čechů" Martinu Konvičkovi. Diagnózy se také příliš neliší – zatímco Konvička byl obviněn pouze z podněcování nenávisti vůči skupině osob, trestně zkušenější Bartoš k tomu zvládl přidat ještě hanobení skupiny osob a popírání holocaustu.

Zase si tedy máme možnost připomenout, že svoboda projevu v České republice neexistuje. Falešně ji chrání Listina základních práv a svobod, která říká, že jí „lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokra-

tické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti". Zjednodušeně: svoboda projevu existuje, ale samozřejmost to není. Pod ochranou bezpečnosti státu nebo mravnosti si naši volení zástupci mohou představit cokoli.

Svoboda slova nevznikla proto, abychom si povídali o počasí, ale abychom mohli říkat kontroverzní věci. Nesouhlasím s tím, co Bartoš nebo Konvička hlásají, a právě proto budu vždycky bránit jejich právo to hlásat. Přehlížením jejich názorů jim pouze poskytujeme prostor k tomu, aby nabírali energii někde v ústraní, mimo úskalí veřejné debaty, a poté udeřili v plné síle. Představa,

že zákazem šíření jejich myšlenek je umlčíme, je mylná, ne-li naprosto zcestná. Právě naopak, každé obvinění a odsouzení jim pomáhá stylizovat se do role mučedníka, který se obětuje pro společnost, aby před represivní státní mocí ochránil pravdu. A na jejich příznivce to moc dobře funguje.

Ve Výmarské republice zatýkali nacisty, kteří pak v demokracických volbách triumfovali. Dnes je zatýkají zase a „elita" čeká opačný výsledek. A všichni ti, kteří omezování svobody projevu dnes tleskají, se budou divit, až tu svobodu seberou jim. Ale to už říkal před více než 200 lety Benjamin Franklin: „Kdo se vzdá svobody, aby získal bezpečí, ztratí nakonec obojí."

Jonáš Klos

Boj tříd na internetových diskuzích

Zbožňuju adrenalin. Ráda cítím, jak se tep mého srdce zrychluje. Líbí se mi, když se třesu, omdlévám a polévám mě pot. Poslední dobou je ale těžké si podobné pocity přivodit. Poutové atrakce mě nutí zvracet, na smrt v podobě seskoku padákem jsem mladá a na rvačky jsem velká pacifistka. Nezbyvá nic jiného, než se obrátit na spolehlivý zdroj adrenalinu – internetové diskuze. Tam sice také

hrozí zvracení, nikdo mě ale u něj neuvidí.

Hned v první minutě naleznu opravdové zlato. Diskuze týkající se návrhu novely trestního zákoníku. Podle té by mělo být trestné hanobení „třídy" a podněcování k nenávisti vůči LGBT menšině. Kdybych nikdy v životě nemluvila s určitou třídou, myslela bych si, že je to na-prosto zbytečný zákon. O opaku mě utvrzuje hned první kome-

tář. Ten hovoří o homosexualitě jako o „uměle vytvořeném" a homosexuály považuje za nemocné. Hned ale dodává, že je tolerantní a „takové úchylinky" mu nevadí. V dalším příspěvku už někdo přitvrzuje, přirovnává zákon k ochraně „pedofilních vrahů". Komentář o „teplouších, lízalkách a židech" ani není nutné zmiňovat. Srdce buší, tep se zrychluje.

Pokračování na straně 3

Gayové a lesby jsou v Rusku jako lovná zvěř

Putinův zákon nejenže omezuje práva gayů a leseb, dokonce zakazuje jakoukoliv propagandu homosexuality mezi ruskou mládeží. Jde o legislativu „za účelem ochrany dětí a mládeže před informacemi potírajícími tradiční rodinné hodnoty“. Ale není to čistě „carův“ počin – zákon získal i drtivou podporu parlamentu. Teď se ale nabízí otázka, zdali pro hlasovali z vlastního přesvědčení nebo ze strachu, že se provalí jejich nevěřejná orientace.

To, co Rusové schválili, vyvolává i po třech letech nevolí po světě. Nejhlasitěji se ozývá mezinárodní nevládní organizace Human Rights Watch, která považuje postoj Rusů vůči LGBT

komunitě za diskriminační a zhoršující homofobii, jež je v Rusku už i tak poměrně častá.

Homosexuálové nečelí pouze slovnímu, ale i fyzickému násilí. Už v roce 2006 došlo k nárůstu anti gay nálad na politické scéně, kdy moskevská radnice začala aktivně odmítat teplý průvod, jenž byl označen za satanský. A krátce po přijetí zákona se před budovou ruského parlamentu veřejně políbily dvě dívky, na než následně začali homofobní kolemjdoucí házet vajíčka. Vypadá to, že v Rusku u sebe homofobové nosí vejce běžně – nikdy přece nevíš, kdy potkáš nějaké rozvraceče tradiční rodiny.

Ruští homofobové tráví čas

zvráceným způsobem. Anti gay skupina si na online seznamkách vytvoří fiktivní profil pod záminkou sexu či seznámení a čekají, kdy se nějaký gay chytne. Říkají tomu safari. Chyceného nalákají do bytu, kde už na něj čeká komando, jež si svou úlohu náramně užívá – oběť svazuje, nutí ji pít moč a potupně ji fotí nahou.

Vláda si v homofobním zákonu všímá nepodstatných a nezvratitelných skutečností, přičemž daleko důležitější je fakt, že k dnešnímu dni je v Ruské federaci téměř milion a půl HIV pozitivních lidí (samozřejmě nejen těch homosexuálních).

Jakub Pavlovský

Byl pozdní večer první máj, večerní máj byl studentů čas

Duben skončil, začal květen, a s tím i tradiční studentské oslavy. Dříve existoval jen jeden Majáles, dnes už jsou dva. Ten první je komerční a pořádá se ve více městech, druhý se snaží navázat na tradiční studentské majálesy. I letos se v Praze odehrály obě slavnosti za sebou. Pražský se uskutečnil v pátek 29. dubna a Studentský v neděli 1. května.

V Československu byly majálesy důležitou součástí studentského vyjadřování v 60. letech minulého století. Do roku 1964 se pořádaly jen neoficiální majálesy pod policejním dozorem, později už byly oficiálně povoleny. V roce 1965 polevil ideologický dozor a výsledkem bylo, že králem majálesu se stal americký beatnik Allen Ginsberg. Režim reagoval tak, že o

dva dny později Ginsberga zatkl a vyhostil ze země. V 90. letech po pádu režimu se konal první Pražský Majáles a král převzal korunu od samotného Ginsberga.

Majálesové oslavy mají představovat především studentské prostředí a kulturu. Jsou charakterizovány průvody různě recesisticky oblečených studentů městem a volbou Krále či Královny. V dnešní době je více propagovaný oficiální, tzv. Český Majáles, který má charakter spíše festivalový. Prezentují se tu hlavně různé národní i nadnárodní společnosti, letos byl sponzorem například pivovar Krušovice. Studentská akce, za kterou se platí vstup 500 Kč, se nezdá být příliš studentskou. Krom toho více než polovina lidí, které tu potkáte, ani nejsou studenti. Český Majáles

je festival, ale rozhodně ne studentský.

Něco jiného je ovšem pravý majáles. Pořádají ho studenti sami pro sebe tak, jak to má být. Vstup volný, studentská kultura a atmosféra, včetně diskusí nad problémy českého vysokého školství. Je vidět, že se majáles jistým způsobem snaží vrátit ke svým kořenům. Je to reakce studentů na komerční majálesy. V roce 2013 poprvé uspořádali vedle Pražského majálesu paralelně vlastní akci na neziskové bázi. Už se to více podobá těm tradičním studentským oslavám, ze kterých pochází celá idea majálesu jako takového. Majáles se tak pomalu vrací ke své původní podobě a smyslu, jako v šedesátých letech.

Anja Verem

Boj tříd na internetových diskuzích

Dokončení ze strany 2

Přidávají se i očekávané komentáře o omezování svobody projevu a diskuze nad tím, zda "homosexuál, který se zasměje homofobnímu vtípu, může být potrestán". Nechybí zmínky o komunistech a pražské kavárně. Jsem si jistá, že jsou mé zorničky rozšířené a začínám se třást.

Homofobní třídě vzkazují něco o odborné literatuře a

znásilňování češtiny. Zarytým demokratům píši, že i svoboda slova má své hranice.

Vypravěčům anekdot sděluji, že nerozumí pojmu „systematické podněcování k nenávisti“. Komunisty i antikomunisty ignoruji a v pražskou kavárnu nevěřím. Vylučovací metodou jsem asi právě došla k vlastnímu názoru. Nejspíš se přidávám na stranu příznivců zákona, kteří děsí diskuze těch hloupějších tříd.

Kteří jsou si vědomi, že i svoboda nemůže být zcela svobodná. A že myslet si můžete cokoli, ale plivat špínu a šikanovat druhé v pořádku není.

Plná adrenalinu ale zjišťuju, že ani mé názory nejsou bez chyby. Když se na sebe zpětně podívám, je mi jasné, že budu muset zapracovat na části o třídě. Ta totiž svádí ke zbytečnému škatulkování.

Jasmin Ježková

Muzikálové peklo: David, kam se podíváš

Největší pohromou, jakou světu přineslo nové tisíciletí, nebyla ani ekonomická krize, ani hurikán Katrina ani tsunami na Haiti. Největší katastrofou od roku 2000 se stal rozmach muzikálové tvorby Michala Davida.

Do roku 2000 stihnul David stvořit jen dva muzikály, leč ani jeden nebyl převratně úspěšný a nezapsal se do podvědomí diváků. V roce 2002 přišel zlom. Kleopatra. Která měla fenomenální úspěch. Možná to bylo režii Filipa Renče, anebo libretem, které Kleopatre psal kromě Lou Fanánka Hagena i Zdeněk Borovec. Ten za život spolupracoval na čtyřech muzikálech. Na Draculovi, Bídnicích, Kleopatre a Hrabě Monte Christovi. Tedy na všech, které se staly legendami české muzikálové scény. Jeho schopnost vdechnout textu hloubku i nadsázku mohla za Kleopatřinu slávu.

Kvůli Borovcově smrti textoval všechny další Davidovy počiny už jen Fanánek, jehož libreta budí dojem, že Fanánek pracuje stylem Ctrl c + Ctrl v. Dva roky po Kleopatre přišel za obrovských ovací muzikál Tři mušketýři, který se každoročně obnovuje až doteď. Dlouho to vypadalo, že Mušketýři budou nejpopovějším, nejkřičivějším a nejpovrchnějším muzikálem na světě, ale David s Fanánkem si

řekli, že to tak nenechají. A tím začala deset let trvajícím estráda nevkusu. Přišla Angelika, kam se daly ekonomicky zamontovat kostýmy z Kleopatry i Mušketýřů a tvářit se, že jde o nové dílo, po ní Mona Lisa a po čase Kat Mydlář, kde tvůrci na chvíli uvěřili, že Lady Gagou může být každý. Pak David pochopil, že utrácet za historické kulisy není nutné – a Děti ráje byly na světě. Používat v muzikálech svoje vlastní hitovky se osvědčilo, takže hned rok nato spáchal muzikál Je třeba zabít Davida, který byl už jenom o něm. O Andílcích za školou ani nemluvě, zkrátka vesele tvoří dál.

A co je největším proviněním Michala Davida? Ne to, že skládá slátaniny, ale to, že v okolních autorech vzbudil dojem, že dělat tohle je normální. Odstartoval tak éru muzikálů typu Ať žijí duchové!, Addams Family, Adéla ještě nevečeřela a další. Napsat v Čechách muzikál nikdy nebylo snazší, ať je sebehloupější. Stačí mít kapelu (jako třeba Lucie – Větší než malé množství lásky) nebo být Miro Žbirka (Atlantida) a hned je o vás nějaké veledílo. Kvantum špatně zpracovaných bezdějových muzikálů se každoročně zvětšuje, kvalita se úměrně snižuje. A bude to jenom horší... Lucie Bečvářová

Epikilogramy

Nechoď, Vašku, s pány z Budějce, mnohý případ známe, bude s tebou ihned ámen, až začneš boj s islámem.

...

Na naší zahrádce zpívala hrdlička:
„Rovnost, volnost, bratrství“
Zůstane zavřena konev
i Konvička,
kropit u nás nenávisť jen
president smí.

...

Rozbité výlohy už tu párkrát
byly.
Prošli jsme snad svou Zelenou
míli?
Už jen čekám, až někoho praští
kyjem.
A Češi? Řeknou jen: „Takhle si
tu žijem'."

...

Hej hola, my jsme ta
národovecká chasa,
už chystáme si na vás lapací
lasa.
Na nás vaše chytrý kecý nepů-
sobí. Budete viset mlčky!
A v rámci křesťanských hodnot
ožerem si potom držky.

Štěpán Šanda

Táto, jdeme!

Fanouš je z menšího města, je mu 50, má dvě děti a manželku, která občas zatouží po nějaké té kultuře. Proto dá manželovi pod stromeček lístky do Národního.

On vlastně ani nemá potřebu do divadla jít, koneckonců pro koho by to byla větší ostuda, pro něj, nebo pro okolí, možná by ale zapadl mezi ty ostatní teplákové soupravy šikmookých turistů, možná by se utopil v parfému ruských bohatých, avšak stále lehkých děv.

Fanouš v teplácích možná nezapadne, nakonec ale zjistí, stejně jako všichni s chytrými telefony přirostlými k dlani, že ani zapadat nemusí. Nemusí se topit v červeném plyši sedaček a mírně pochrupovat, protože stačí rychlý internet, možná nějaká moderní aplikace, které vás on-

line posadí klidně do prezidentské lože, abyste mohli dát světu najevo, že jste, že jste hlavně kulturní. Protože kdo nemá strop Národního na síti, jako by nebyl, stačí se připojit. Herci konečně mohou vidět, kdo v publiku vlastně sedí, protože diváky ozařuje jas displejů, alespoň nevyrušují, taky by se mohli klasicky zvednout a odejít.

Je tu ale i Fanoušova manželka, z divadla je nadšená, stejně jako z jeho osazenstva. „Podívej, jak je ustrojená, no to je hrozný.“ Šaty dělají člověka, hlavně v divadle, Fanoušova žena to moc dobře ví a na tuto událost se taky patřičně vystrojila. Je to totiž událost společenská, nejde tam proto, aby hodnotila současný stav činohry,

od toho tam je těch sedm statečných v první řadě. Přes opar kritiky místy ani nevidí, zároveň však dokonale přehlídí tu většinu, co tam jde, stejně jako Fanouš s manželkou, za zážitkem. Rád by si dal pivo, ale vestibul je plný diskutujících divadelních nadšenců, co sem nejdou ani za zážitkem, ani z povinnosti, prostě jen proto, že je to baví. Takže si to pivo dá až doma, řekne, že to bylo teda docela dobrý představení, ale že jednou do roka stačí, někdo ze sedmi statečných o tom napíše, že představení bylo velmi fenomenální a plné zvratů, divadelní nadšenci přijdou znovu a divadla by asi měla být ráda, že vůbec chodí.

Nikola Páleníčková

Můj soused úchylák

Jmenují se Karel Dvořák a bydlím v panelovém domě. Mé záliby jsou různorodé, ale ze všeho nejvíce miluji pozorování. Rád se dívám na lidi a sleduji, co dělají. Zní to trochu úchylně? Ne, dělám to pro dobrou věc, abyste mohli v noci klidně spát. Svému pozorovacímu talentu totiž mohu najít všechny vrahy, násilníky, zloděje domácích mazlíčků, vandaly a jinou spodinu otravující náš život a předat je právním orgánům. Proto si také vedu tento deník. Kdyby náhodou nějaký zločinec, kterého v budoucnu určitě chytím, přišel a odpravil mě. Možná vám to přijde divné, ale Nováková ze třetího patra jednou říkala Ptáčkové ze sedmičky, že má sestru, jejíž kamarádka prý slyšela od své sousedky, že se přesně tohle stalo jednomu jejímu známému. I přesto, že zde jde o život, já za vás nasadím krk rád. Jsem prostě hodný člověk a hrdina.

2. června

Momentálně pozoruji veškeré osazenstvo našeho panelového domu vlastníci psy. Stal se totiž zločin a pes v něm určitě hrál velkou roli. Když jsem dnes ráno vyšel z bytu, abych si došel pro dopisy dolů do schránky, našel jsem před svými dveřmi hnědý výkal. Ano, já vím, je to neslychané a pachatel by měl být potrestán. Lidi by měli své psy hlídat, ovšem pokud už se něco takového stane, tak to alespoň seberu, ne? Škoda, že trest smrti se u nás už neuděluje.

3. června

Začínám mít pocit, že mě někdo z našeho panelového domu nemá rád. Určitě je to Faist. Nedávno jsem se s ním totiž dostal do malé výměny názorů ohledně úklidů sklepních prostor. Ten chlap prostě neuklízí. Nejdřív jsem to zkoušel po dobrém a psal jsem mu anonymní výzvy k práci rudým perem přímo k jeho jménu na rozpisu služeb. Co vám budu říkat, nepomohlo to, a tak jsem přikročil k otevřenému útoku. Navíc má jeho přítelkyně čivavu. Jestli si myslí, že mě rozhodí, tak ne. Aha, zapomněl jsem napsat, co se dnes stalo. V minulém záznamu jsem psal o té události, co se mi včera přihodila. Myslel jsem si, že to byla náhoda, ale dnes ráno jsem našel další ne-

vábny bobek přímo na mé rohožce. Tohle mu neprojde.

4. června

Dnes ráno jsem nenalezl nic. Byl jsem překvapen, příjemně samozřejmě. Co mě ale zaskočilo mnohem více, zjistil jsem, že Faistova přítelkyně odjela i s čivavou ke své matce. Čistě omylem jsem zaslechl, jak Nováková říká, že se pohádali a že je pryč už asi týden. Takže on má alibi, pokud ovšem ty výkaly nebere někde jinde. Pokud ano, kdo je jeho do-davatel?

5. června

Stalo se to znovu. Pro pořádek jsem se rozhodl sestavit si seznam podezřelých, napsal jsem tam všechny lidi z našeho panelového domu, kteří by proti mně mohli něco mít.

Přikládám ho zde:

Faist- možná má alibi, ale ještě pořád ho podezřívám.

Kresolová- kamarádí s Faistem
Čermák- nelíbil se mu můj plakát s KSČM, který jsem vyvěsil na nástěnce.

Ondráková- podepsala chartu a nenechala si vysvětlit, že to byla chyba.

Knedlová- bydlí nade mnou a dupe, nutí mě to mlátit koštětem do stropu.

Rosman- křičel jsem na jeho smradu, když šlapali po trávníku a jemu se to nelíbí.

Čapek- vadilo mu, že předsedám na schůzi.

Prášil- kouří v parku, aby ho neviděli rodiče, tak jsem jim to řekl.

Reyes- Američan, jestli neudělal tohle, tak určitě něco jiného.

Ptáčková- ta baba je zlo samo. Snad jsem na nikoho nezapomněl.

6. června

Jsem klidný a vyrovnaný člověk, ale tohle už je moc. Asi tušíte, co mě čekalo dnes ráno za dveřmi. Já to taky tak nějak tušil, ale nečekal jsem, že tam budou dva. Ano, dva výkaly přímo na vyprané rohožce. Navíc se chodbou vznášel divný zápach, ale ten nesouvisel s hnědým překvapením před mým vchodem. Co to bylo? Dnes zkusím chodit kolem dveří a hledat pachovou shodu.

7. červen

Čichová analýza neodhalila nic, ale napadlo mě, jak to celé

vyřešit. Dnes jsem nenápadně nainstaloval do dveří kukátko. Připravil jsem si před ně židli, jídlo a vodu, večer na pozorování to budu potřebovat.

8. červen

Byl jsem připraven na kohokoli z našeho panelového domu, ale nečekal jsem nepřítel zvenčí. Asi kolem třetí ráno jsem uviděl pachatele. Nebyl to Faist ani ta baba Ptáčková, ale jakýsi muž, v otrhaných šatech, vypadal jako bezdomovec. Další šok přišel, když jsem zjistil, že nemá psa. Místo toho začal stahovat kalhoty. V tu chvíli mi ruply nervy. Vyskočil jsem ze židle, otevřel dveře a zakřičel na něj. Bezdomovec vypadal překvapeně. Bez váhání jsem ho chytil za vlasy a táhl dolů ze schodů. Muž kvičel, ale já nepovolil svůj ocelový stisk. Měl štěstí, že bydlím jen ve druhém patře. Dole jsem ho vyhodil ze vchodu a křičel nadávky za jeho postavou utíkající do tmy.

Do svého bytu jsem šel s pocitem vítězství. Způsobil jsem docela hluk, a tak jsem potkával sousedy. Vylíčil jsem všem svůj hrdinský čin a šel spát.

Probudil jsem se kolem dvanácté odpoledne. Měl jsem hlad a nechtělo se mi už vařit, v rychlosti jsem odbyl rozcvičku a vyrazil do mé oblíbené restaurace. Potkal jsem pár sousedů a zjistil jsem, že můj hrdinský čin zná již celý náš panelový dům. Místo chvály jsem však slyšel jen posměšky. Ano, oni se mi nestydatě vysmívali. Faist z toho dokonce brečel, bastard. Nevěřili byste, ale dali mi jednu nelichotivou přezdívku, tu sem ale raději psát nebudu.

Když jsem se vracel, stalo se něco nečekaného. Přepadli mě. Ano, přepadli, zbili a okradli. Byl to ten samý muž ze včerejška, poznal jsem ho. Kdyby s sebou neměl pět dalších otrhanců, dal bych mu, co si zaslouží. Takhle mi však ani má každodenní rozcvička nepomohla...

Teď jsem v nemocnici, mám zlomená tři žebra a otřes mozku. Mně to ale nevadí, hrdinové totiž musí trpět pro blaho světa. Je to jen důkaz, že hrdinou opravdu jsem. Nemusíte se tedy bát, já budu dál střežit vaše domovy. Tedy, samozřejmě, až mě propustí.

Tomáš Sýkora

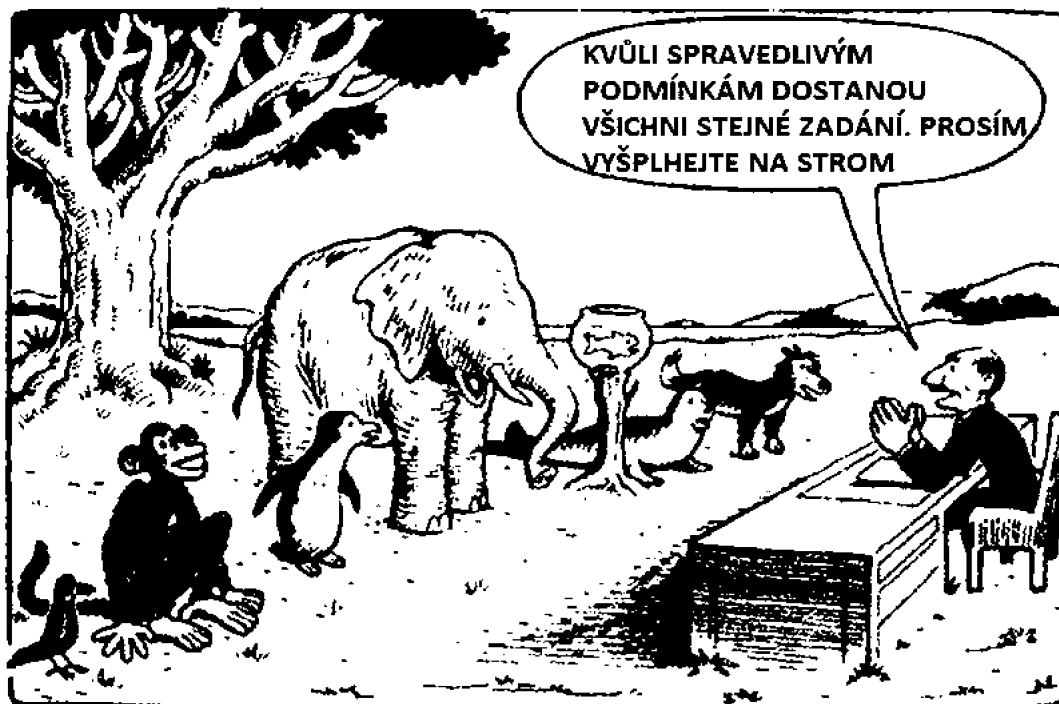
Studenti mají skvělou paměť, přemýšlet ale neumějí

Školství a systém vzdělávání mladých generací je téma, o kterém se vedou spory už od počátku. Ačkoli je v dnešní době moderní obracet se k alternativním vzdělávacím metodám, běžné školství jako by ustrnulo. Stále máme pocit, že inteligence a míra vzdělání je něco, co se dá změřit. Hodnotíme žáky známkami a věříme, že ti chytrí jsou ti s jedničkami, kdežto pětkáři nemají žádnou budoucnost. Místo, abychom každé dítě podporovali v rozvoji jeho talentů a kreativity, ubíjíme jeho otevřenou mysl sylaby a vzdělávacími plány, ve kterých zbývá na kreativitu zoufale málo místa. Stejně tak je na tom i rozvoj

logického myšlení. Dnešní studenti jsou sice schopní počítat složité matematické rovnice a používat různé fyzikální vzorce, ale zeptáte-li se jich, proč zvolili takový postup, odpovědi se pravděpodobně nedočkáte. Učitelé nevedou děti k tomu, aby nad problémem přemýšlely a přišly na vhodná řešení, ale raději jim rovnou ukážou postup, který považují za jediný správný. Výsledkem je, že žáci mají velmi dobrou paměť v důsledku memorování se nekonečných vzorců, ale problém samotný řešit neumí. Nejvýraznějším projevem snahy sjednotit a měřit míru vzdělanosti je zavedení státních maturit. Původně mělo být složení

této zkoušky známkou inteligence studenta a úspěšného absolvování střední školy. Dnes je však v očích učitelů i žáků vnímáno spíše jako něco podřadného, čím je nutné si projít, ale v praxi to nemá žádnou hodnotu. Státní maturity neprokazují nic jiného, než že jsme schopní naučit se pár cvičení podle předloženého vzoru. Není se tedy čemu divit, že nás pak snadno zaskočí i takové banality, jako je odpověď na otázku, kdo byl nejznámějším autorem bajek v antickém Řecku. Není tohle snad dostatečný důkaz, že je potřeba něco změnit?

Aneta Šeráková

kresba
archív

Slovenští učitelé bijí na poplach

Situace učitelů není lehká, a to nejen u našich východních sousedů. Jejich práce je rok od roku těžší, psychicky náročnější, ale finanční ohodnocení neodpovídající. Spousta učitelů je jen krůček od syndromu vyhoření.

Od začátku roku 2016 uspořádali slovenští učitelé několik stávek. Není se čemu divit. Jejich platy se pohybují lehce pod 800 eury měsíčně, což neodpovídá ani průměrnému platu. Povolání učitele je stále náročnější, žáci jsou hloupější, vše si můžou na-

jít na internetu, nemají o vzdělání zájem. To potvrzují slova jedné z bratislavských kantorek, která učí přes 20 let. „Ubývá respektu mladších ke starším, zájem o učení je nejintenzivnější v první třídě, pak přímou úměrou klesá. A finanční ohodnocení? Pro lidi s odrostlými dětmi a vyřešenou finanční situací je to částka na vyžití, přežití. Ale co chudáci mladší učitelé, pro ně je to boj o každodenní přežití.“

Učitelé se tedy rozhodli pro stávku, která skončila v únoru

s tím, že po volbách se situace zlepšila. Momentálně je na Slovensku měsíc po volbách a žádná změna k lepšímu, jak bylo avizováno, nenastala. Učitelé tedy znovu vyšli do ulic. Ne všichni ale vidí stávku jako ten správný impuls. „Smysl by měla jen taková stávka, ve které by všichni učitelé na Slovensku tahali za jeden provaz, tedy by byli ve stávce až do splnění podmínek. Pro mě je výsledek stávky jednou velkou prohrou,“ dodává bratislavská učitelka

Kristýna Vlasáková

Korupce v českém sportu aneb Proč se nerozhoduje na hřišti?

O výsledcích sportovních klání rozhoduje kvalita, nasazení a někdy i štěstí. Právě onomu pověstnému štěstíčku se ale často chodí naproti už před samotným startem utkání. Je známo mnoho dokázaných případů, kdy bylo o výsledku jasno už v zákulisí. České prostředí není výjimkou.

Ivánku, kamaráde

„Vždyť on se ten fotbal sám neudělá.“ Jedna z mnoha legendárních hlášek z divadelní hry Petra Čtvrtníčka a Jiřího Lábusa „Ivánku, kamaráde, můžeš mluvit?“, která pojednává o obří fotbalové korupční aféře z roku 2004 a poměrně přesně charakterizuje prostředí v českém fotbale. Do této kauzy byla zapletena řada prvoligových klubů (1. FC Synot, Viktoria Žižkov, Slovan Liberec, ...) a funkcionářů, z nichž nejznámějším je právě „Iváněk“ Horník. Tento bývalý sportovní ředitel Viktorie Žižkov byl za korupci odsouzen k podmíněnému sedmiměsíčnímu trestu odnětí svobody s pětiletou zkušební dobou a zákazem činnosti ve fotbale na deset let, který mu byl po odpykání poloviny trestu prominut. V současné době působí jako sportovní ředitel v Jablonci.

Silnější pes mxdá

Je s podivem, že tato figura stále ovlivňuje dění na ligo-

vých trávnících, nikdo mu v tom ale bránit nemůže. Nicméně o jeho manažerských kvalitách není pochyb. Problémem je, že fotbaloví bafuňáři se drží svých pozic zuby nehty, takže fluktuace osob je takřka nulová. Podobně je to i s rozhodčími. Pak člověka nepřekvapí, že se situace neobrací k lepšímu. A když se například objeví nějaký nový a stále ještě naivní majitel (interně nazývaný „hejl“), který si pro svou kratochvíli pořídil fotbalový klub, nestačí se divit, že jeho klub nevitězí, protože „není silný v zákulisí“.

Kdo maže, ten vyhrává

Není tajemstvím, že nejvíce se pomáhá ekonomicky silným oddílům. Už odnepaměti si na rozhodčí nemůže stěžovat pražská Sparta. Před pár lety se ale na scéně objevil nový kuň, a sice Viktoria Plzeň, která opanuje nejen liguovou tabulku, ale i souboje mimo hřiště. To Letenští nemohli vydýchat, a proto Daniel Křetínský přispěchal na pomoc s koženou kabelou plnou rádoby důkazů usvědčujících Plzeň z trestného činu. Korupci se mu však prokázat nepodařilo. Na druhou stranu je však nutno přiznat, že když jede soupeř na zápas do Plzně, prohrává 0:1 už v Rokycanech, protože množství penalt odpískaných ve prospěch Viktorie je do očí bijící. Na nepřízeň su-

dích si nemůžou stěžovat ani v Příbrami. Majitel klubu Jaroslav Starka se netají tím, že rozhodčí „prostě umí“. Nezaujatí fotbaloví fanoušci už si proto zvykli, že se věčně trápící Příbram na pozicích zajišťujících setrvání v Synot lze kupodivu udržet. Nutno však podotknout, že se nikomu z nich zatím korupci prokázat nepodařilo.

Peníze hýbou sportem

Fotbal není zdaleka jediným sportem, který je korupcí prolezlý až na kost. V hokeji lze zmínit kauzu trenéra Vladimíra Růžičky. Čím dál více se o ovlivňování zápasů mluví ve spojitosti s tenisem. Tam nejsou úmyslně chybuje rozhodčí, ale samotní hráči. A nemusí se ani jednat o výsledek zápasu, stačí prohrát jeden určitý míček, gem nebo jen udělat dvojchybu a peníze ze sázek se začínají sypat.

A nabízí se otázky: Nevadí fanouškům navštěvovat utkání s tím, že o výsledku už je dávno rozhodnuto? Jde vůbec ještě o sport samotný, nebo o mafiánské triky funkcionářů? Vzhledem k tomu, že množství diváků na stadionech neklesá, nejspíš je s tím většina populace smířena a nechává prostor pro zákulisní tahy.

Sportovní redakce

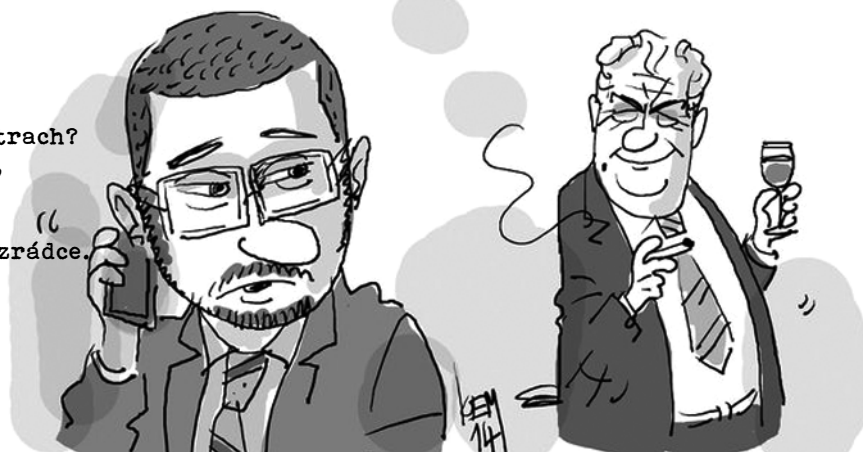
Trocha poezie nikoho nezabije

Svoboda

Dlouhé roky totality odnáší již prach, proč se tedy nad krajinou opět vznáší strach? Extremisté všeho druhu roztahují spáry, myšlenkovým oponentům prorokují máry. Policista zahajluje, pak se dá do práce, nebrání-li slušné Čechy, je z něj vlastizrádce. Druhá strana barikády nekriticky září, přivítejte uprchlíky, rasističtí žháři! Válka ani hlad netrápí nás, proč tedy pro samou volnost řežeme si svobody větev? Jaký nám asi ještě zbývá čas projevit k demokracii svolnost než znovu v poutech zoufale zatokáme jako tetřev?

Náš mluvčí

Ovčáček Jiří
Demagogii šíří
že se nepýří!

Tiráž Flešizdatu:

Šéfredaktor: Daniel Platil • **editoři:** Karel Bělohoubek, Simon Dytrych, Kateřina Navrátilová, Lukáš Nechvátal, Jiří Kordík, Klára Mališová, Kateřina Zoubková, Zuzana Borová • **redakce:** Lucie Bečvářová, Karel Bělohoubek, Zuzana Borová, Jakub Borovský, Martin Brys, Marek Černovský, Simon Dytrych, Karolína Fialová, Vladimír Grebennikov, Eliška Chochořová, Jasmin Ježková, Jiří Kordík, Jonáš Klos, Rozálie Kloučková, Eliška Mainclová, Klára Mališová, Kateřina Navrátilová, Lukáš Nechvátal, Nikola Páleníčková, Michaela Pavlisová, Jakub Pavlovský, Daniel Platil, Tomáš Sýkora, Štěpán Šanda, Aneta Šeráková, Šimon Tatíček, Šimon Tittel, Šárka Tmějová, František Typovský, Anja Verem, Kristýna Vlasáková, Michal Voráček, Vendula Vrbová, Kateřina Zoubková

FENOMÉN JIŘÍ OVČÁČEK

Když loni v září nad Pražským hradem místo prezidentské standarty zavlály rudé trenýrky, reagoval na to prezidentův mluvčí Jiří Ovčáček výrokem o „fašizaci pražské kavárny“. Následně se tento termín začal vyskytovat s čím dál větší intenzitou, jeho výklad však zůstával po nějakou dobu nejasný. Definice zazněla z Ovčáčkových úst až týden po trenýrkovém incidentu v České televizi. Hradní mluvčí charakterizoval pražskou kavárnu jako „netolerantní a fundamentalistickou skupinu, vyznávající jedinou pravdu a odmítající debatu“. Metaforické označení se postupně rozšířilo na Zemanovy názorové oponenty a v současné době jím (nejen) hradní duo nálepkuje kohokoli, kdo se jim zrovna hodí. Není to ale právě Jiří Ovčáček, kdo ctí pouze svoji pravdu a odmítá diskuzi?

Jakkoli nediplomatické, hrubé a politicky nekorektní jsou Ovčáčkovy výroky a příspěvky na sociálních sítích, pomohly mu stát se mediální hvězdou. Jméno nejcitovanějšího mluvčího českého veřejného sektoru se objevuje v médiích stále častěji, mimo to je aktivní na Facebooku i Twitteru, kde ho sleduje přes osm tisíc uživatelů. Paradoxně může působit fakt, že podstatnou část jeho „fanouškovské“ základny tvoří právě pražská kavárna.

Sláva a pozornost, které se Ovčáčkovi dostává, mu dodávají pocit výjimečnosti, což se značně podepisuje na jeho práci.

Jeho aktivity zdaleka překračují rámec standardní funkce tiskového mluvčího a u některých výroků není zřejmé, zda pouze tlumočí prezidentova slova nebo zda se jedná o jeho vlastní stanoviska. Jak ale sám tvrdí, posláním tiskového mluvčího není pouze tlumočit názory, ale bránit prezidenta a hájit jeho čest. Ne vždy se mu to ale daří. Spolu se svým šéfem se stal terčem vtipů a karikatur a pověst mu nevylepšilo ani několikaměsíční pátrání v archivech a bezvýsledné hledání (patrně neexistujícího) článku Hitler je gentleman, který měl doložit selhání jeho autora Ferdinanda Peroutky ve vypjaté atmosféře konce 30. let.

Během méně než dvou let se Jiří Ovčáček vypracoval z outsidera české žurnalistiky na nejvlivnějšího tiskového mluvčího polistopadové éry. Výroky jednoho z nejbližších Zemanových lidí ale řada odborníků považuje za bezprecedentní, které nemají v demokratické společnosti obdoby. Není proto divu, že poslední dobou sílí hlasy volající po jeho odvolání. Ovšem od prezidenta, který sám nerespektuje ústavní zvyklosti a dělá si, co se mu zlíbí (například odmítne jmenovat profesory, legitimizuje šíření nenávisťi či zaměstnává hradního kancléře bez bezpečností prověrky), lze něco takového očekávat jen stěží. Inu, jaký pán, takový pes.

Michal Voráček

Poslední slovo

Hrdliččin zval k demonstracím hlas

Za vnímání prvního máje jako svátku politické agitace můžeme poděkovat komunistům, kteří se čtyřicet let starali o vysokou účast v průvodech. Dnes sice už jen málokdo rozdává mávátka a velebí svátek práce, nejružnější politické skupiny však stále mají pocit, že se zrovna prvního května musí k dění v zemi i ve světě veřejně vyjádřit a svolávat demonstrace, protesty a setkání. Jedno z nich jsem před nedávnem navštívila – a nemůžu říct, že bych byla nadšená.

Akce s líbivým podtitulem „Praha se nebojí“ mi přišla lepší alternativou k stavění barikády z krabic od mléka pořádané konkurenční stranou, taktéž jsem očekávala nižší obsah politické agitace. Marně. Všudypřítomné vlajky Strany zelených mě ujistily, že jsem na správném místě. Dozvěděla jsem se mimo jiné, že jsem nakažena systémem, nicméně Klinika mě prý vyléčí, takže je to v pořádku. Co mi v pořádku nepřijde, je čmárat po zdech objektech k tomu neurčených a házet do domů zápalné lahve, čehož se ovšem účastní jak radikální pravice, tak i levice.

Nemůžu se ztotožnit ani s heslem „Naší zbraní je solidarita.“ Představím si při něm tak maximálně meč středověkého rytíře, které bylo zvykem obdobně pojmenovávat a poté se vrhat na soky s výkřikem „Ochutnej můj hněvi“, zatímco jim púlmetrová čepel přetínala tepny. Vzhledem k většinové alespoň předstírané mírumilovnosti lidí, jež podobné výroky skandují, mi tato možnost nepřipadá příliš pravděpodobná. O to naivněji a směšněji pak působí představa, kdy se v duchu biblického „kdo do tebe kamenem, ty po něm chlebem“ snaží pozitivní anarchisté vypudit z neonacistů i běžných občanů veškeré zlo objímáním, pohostinností a přisunem drog zdarma, či co si pod tou solidaritou vlastně představují. Nepovedlo se jim to koneckonců zatím ani u mě, a to jsem jejich myšlenkám výrazně více nakloněná.

Šárka Tmějová

